

Rien Mommersteeg

In gesprek met een echte Reuselnaar

Ik heb het nooit kunnen laten. Ik moet met iets bezig zijn. Of het nou de buurtvereniging, het toneel, de muziek is, het maakt me allemaal niets uit.

Aan het woord is Rien Mommersteeg uit de Vlassert 40.

Vanuit Tilburg naar Reusel

"Ik ben inderdaad niet in Reusel geboren. Op 23 november 1934 kwam ik in de wijk Loven in Tilburg op de wereld. Ik had 3 broers en 3 zussen. Mijn pa was een strenge vader voor mij en de rest van de familie. Wij wisten altijd dat hij dat deed voor ons. Hoewel dat niet altijd plezierig was ben ik hem er nog steeds dankbaar voor. Ik heb er veel van geleerd. Doorzetten was er bij onze familie wel bij. Over opgeven werd nauwelijks gesproken. Wellicht heeft zijn vak er iets mee te maken. Daarin moest hij soms ook best streng zijn. Hij was verificateur bij de invoerrechten en accijnzen in Tilburg. Hij moest dus bij invoer van goederen van alles controleren. Zo herinner ik me nog dat hij eens bij invoer van een zending wijn die drank moest controleren op het alcoholpercentage. Want hoe meer alcohol er in de wijn zat, hoe meer accijns er betaald moest worden. Dat kon dus ook gebeuren door middel van proeven. Schijnbaar heeft men nadien aan hem kunnen zien dat hij vakkundig gecontroleerd had. Want uitspugen was er niet bij. Ook kwam hij in Reusel vanwege de vele sigarenfabrieken omdat bij verhoging van de tabaks-accijns de

Gezinsfoto begin jaren vijftig. Tweede van rechts is Rien.

Vijfentwintig jaar
ambtsjubileum vader
Mommersteeg.

te gebruiken banderols die om de sigaren kwamen, onder ambtelijk toezicht vernietigd dienden te worden. Mijn vader moest er op toezien dat dat goed gebeurde.

Mijn vader heeft tot op hoge leeftijd steeds gestudeerd. Zo volgde hij op 60-jarige leeftijd nog cursussen Spaans en Italiaans. Hij moest immers ook veel Spaanse en Italiaanse facturen kunnen lezen en controleren.

Werken bij de douane

Zoals dat vroeger in veel gezinnen gebeurde dat een van de zonen in hetzelfde vak kwam als vader trad Rien in de voetsporen van pa Mommersteeg te weten afhandeling van documenten bij in- en uitvoer van goederen van en naar het buitenland. Als eerste job kwam hij terecht bij de firma Van Gend en Loos in Tilburg waarbij hij ook de douanedeclarantencursus heeft gevolgd en zijn diploma's heeft gehaald. Na dat werk kwam hij te werken bij grens-expediteur J. A. De Wolf aan de grens in Reusel. Daar moest hij zoals ze dat noemden de douanedocumenten in orde maken voor de vrachten die van Nederland naar België of verdere landen gingen en ook voor de goederen uit andere landen die in ons land binnen kwamen. Dat was interessant werk want je kreeg van alle soorten goederen waarvoor dan de nodige douanedocumenten gemaakt moesten worden. De chauffeurs die moesten wachten totdat de papieren in orde waren konden in het café van Lathouwers iets gaan drinken, waarvoor ze van het grenskantoor bonnetjes kregen. We leerden dan ook van alles van wat er zich in de

douanewereld van die tijd afspeelde. Dat kwam mij later nog heel goed van pas. Na verloop van jaren vervaagden vanwege de BeNeLux en de Europese samenwerking de grenzen, zo ook tussen Reusel en Arendonk. Daardoor was er voor ons veel minder werk. Ik ben in contact gekomen met de Sabena die met helikopters ging vliegen tussen Brussel en Eindhoven v.v.. Ik ben aangenomen omdat ik in die Reuselse tijd erg bekend was met de Nederlandse en Belgische douanedocumenten.

Na contact met Sabena ben ik in dienst gekomen bij Wassing B.V., Internationale Expeditieuren in Tilburg voor de afdeling Luchtvracht. Wassing had toen al luchtvrachtafhandelingkantoren op Amsterdam Schiphol en Rotterdam Zestienhoven. Na opleiding in Tilburg voor luchtvracht werd mijn eerste werkplek bij de Sabena op de helikopterhaven aan de Boutenslaan in Eindhoven. Veel vrachten voor internationale bestemmingen konden via Eindhoven-Brussel- Zaventem goedkoper vervoerd worden dan via Amsterdam-Schiphol. Ook voor de importzendingen ging dat via Brussel-Eindhoven sneller dan van Schiphol-Amsterdam. Op de helikopterhaven moest ik naast de vrachtafhandeling en het opmaken van de douanedocumenten ook taken doen in opdracht van de Sabena. O.a. zorgdragen dat de inkomende en uitgaande lading goed werd in- en uitgeladen. Daarnaast ook nog de helikopters met kerosine aftanken en bij vertrek met een brandblusser stand by staan. Het was gewoon erg afwisselend werken daar.

Dierenvriend met
"langoor".

Naast het vrachtvervoer konden er vanaf Eindhoven ook passagiers vervoerd worden met aansluiting in Brussel op meerdere internationale bestemmingen. Bijzondere passagiers maakten ook gebruik van de helikopter. Zo werden Sinterklaas, prins carnaval en andere prominente personen vervoerd. Het waren meestal wel speciale mensen die de helikopter kozen als vervoersmiddel. Dat we nog maar een kleine luchthaven waren en dat het er in die begintijd nogal primitief gebeurde blijkt wel uit de volgende anekdote. Ik kreeg op een dag een telefoontje van de terreinknecht van de voetbalclub Eindhoven aan de Aalsterweg. Hij zei me: "He Mommersteeg, er staat hier op het veld een vreemde vogel die hier zo pas geland is. Weet jij daar meer van?" Ik heb hier toen iemand van de Sabena in kennis gesteld die de piloot en de heli veilig naar onze luchthaven bracht. Want de gestrande piloot die in die tijd nog niet op radar vloog maar op zicht, was de weg kwijt geraakt. De meeste helikopterpiloten vlogen toen bijna altijd van dorp naar dorp. Maar boven de stad was hij de weg kwijt. In het luchtruim verdwaald dus.

Na de werkzaamheden op de helikopterhaven zijn Sabena en Wassing ook verhuisd naar Welschap Eindhoven.

In de latere jaren dat ik bij de firma Wassing B.V. in dienst was functioneerde ik ook als "acquisiteur" met als taak in het buitenland agenten te zoeken en te bezoeken die de vrachten van onze relaties dan verzorgden en naar ons verstuurd zodat het hele transport onder eigen controle was.

In de bank van de lagere
school.

Dat de vestiging van de Fuji foto- en filmfabrieken naar Tilburg kwam is mede tot stand gekomen door enkele kleine luchtvrachtzendingen. Als medewerking van Wassing B.V. werd ik eens gevraagd om enkele flessen water als luchtvracht naar Japan te verzenden wat t.a.v. een laag waardeproduct vreemd voor luchtvracht was. Maar zelfs een tweede zending van meerdere flessen water gaf later de beslissing om in Tilburg te starten. Het grondwater in Tilburg, wat belangrijk was bij hun productieproces, was van betere kwaliteit als dat van een andere locatie.

In januari 1986 ben ik als afgevaardigde van onze firma met een gezelschap van Nederlandse expediteurs georganiseerd door H.I.D.C. Seminar, wat staat voor Holland International Distribution Center, naar het verre oosten gereisd. Ons land moest duidelijker op de kaart gezet worden op het gebied van vervoer en distributie. Onze delegatieleidster was niemand minder dan de toenmalige minister van verkeer en waterstaat Mw Neelie Smit-Kroes. Het was dus niets niks in welk gezelschap ik toen zat. Het was een zware delegatie.

Bij mijn afscheid in november 1993 werd ik door de directie en personeel danig in de bloemetjes gezet. Het refrein van het afscheidslied spreekt voor zich.

*Wé zonne we bij Massing hebben gemist
Als er de Mom nie was gewist
Nen duuzendpoot, die goed kan combineren
Aon de deur of op kantoor of dicht bij huis of ver
van hier
In Rusland of Japan, de Mom verkoopt mee veul
plezier.*

De helikopterhaven aan de Boutenslaan in Eindhoven.

In Reusel

Al vanaf 1956 was ik bij de firma J.A. de Wolf aan de grens in Reusel werkzaam. Omdat ik toen nog in Tilburg woonde moest ik met het brommertje op en neer van Tilburg naar Reusel en 's avonds weer naar huis. Vooral in de winter was dat geen pretje. Soms kwam ik aan met bevroren vingers. Ik moest dan een tijdje ontdooien want met die stijve vingers kon ik geen documenten opmaken. Daar kwam vlug een einde aan toen ik in Reusel in de kost ging. Zo was ik bij Hotel de Kroon als gast in het pension. Later is dat Hotel De Witte,

de Red Coral geworden en nu heet het De Bon. Ik herinner me nog heel goed de sfeervolle avonden daar. De vrouw van dokters Snieders en ook de vrouw van Gotte Frans. Er werd 's avonds veel over de Reuselse mensen gesproken en ik leerde er veel over Reusel en de Reuselnaren. Daar heb ik later op de een of andere manier wel voordeel van gehad. Weer later ben ik in de kost gekomen bij Nel van Hoffe Marte (familie Lemmens) in de Schoolstraat. Maar aan het op en neer rijden tussen Reusel en Tilburg kwam weldra een einde.

Eerste prijs

We hadden bij mijn schoonmoeder thuis op 24 september 1961 tijdens een bliksemactie van een actieve vereniging die opkwam voor de noodlijdende medemens in Afrika een aantal loten gekocht voor het Tilburgs Kisumuproject in Afrika. Het was een bliksemactie van slechts enkele dagen. Op een van die loten kwam, buiten mijn weten om mijn naam te staan. Mijn schoonmoeder had op de loten de namen van ons vermeld en deze bewaard tot de trekking van de prijzen. Dank zij het goede administratieve werk van de secretaris van de vereniging Band Kisumu-Tilburg kon de eigenaar van het lot opgespoord worden. Het bleek bij de familie Overbeek te zijn aan de Oisterwijksebaan nummer 129. En nog wel het lot 3656. En dat was het lot met daarop de naam Rien. Zo kwam ik in het bezit van een splinternieuwe DAF-600. Ik reisde in die tijd steeds met het openbaar vervoer. Omdat ik toen al in Reusel in de kost was kon ik voortaan met mijn DAF naar Eindhoven reizen. Mijn plan was in die tijd al om een auto te kopen. Zo kreeg ik dan mijn langgewenste auto voor de prijs van 1 gulden. Omdat de helikop-

Op de "doortrapper" in de oorlogsjaren.

De test is geslaagd.

terhaven in Eindhoven mijn werkplek was heb ik me wel eens afgevraagd of er wellicht een DAF in een helikopter paste. Omdat er op dat moment een supergrote helikopter van het merk Super Frelon op onze luchthaven was geland wou ik dat wel eens uittesten. Ik reed zelf de DAF 600 in het ruim van deze helikopter. En het lukte. Ik moest wel een balk voor de oprijbaan leggen anders kwam de uitlaat op de grond terecht bij het binnenrijden. Ik heb die DAF ongeveer 5 jaar gereden waarna ik een Volkswagen Kever ben gaan rijden.

Muzikaal

In het ouderlijk huis in Tilburg werd vanaf het begin door meerdere kinderen gezongen. Ook op de lagere school werd volop gezongen. Het kon dan ook niet lang duren voordat hij als jeugdige zanger in het knapenkoor van de parochie Loven werd opgenomen. Later op 18 jarige leeftijd ging hij zingen in het kerkkoor van de parochie. Toen hij dan ook in Reusel terecht kwam werd hij al vlug gevraagd om bij het Reusels Kerkkoor te komen. Hij was intussen getrouwd met Jose Overbeek, ook uit Tilburg. Direct na hun trouwen zijn ze in de Vlassert in Reusel gaan wonen. Dat was toen een nieuwbouwwijk. Ze kregen drie kinderen: Yvonne, Lex en Margot.

Vanaf het begin dat Rien vaste voet in Reusel had is hij bij het Reusels Gemengd Koor geweest. "Als ik 2016 mag halen dan ben ik 60 jaar lid van het koor geweest", gaat Rien verder. "Vooral het fratersfeest in 1959 herinner ik me nog heel goed. Burgemeester Cas van Beek, zelf een verwoed muzikliefhebber, heeft veel Reuselnaren overgehaald om lid te worden van het gelegenheidskoor dat op dat fratersfeest de sterren van de hemel zong. Er waren een heleboel aanmeldingen voor dat koor. Dat veel kinderen en later veel volwassenen met zingen in contact kwamen was o.a. te danken aan frater Supplicius. Maar ook aan het muzikaal talent dat in Reusel aanwezig was. Als zijn kinderkoor in prachtige kledij in de kerk zong, met een enthousiaste pastoor Van Mierop als priester, maakte dat heel veel

Groep misdienaars van de parochie Loven in Tilburg.

indruk op de kerkgangers. De repetitieruimte van ons koor was in het patronaat van het Fratersklooster. Helaas mocht er in die tijd geen borrel worden geschonken bij het oefenen. Voor enkele mannelijke leden was dit aanleiding om op te stappen.

Al een hele tijd lagen er ideeën klaar om een zogenaamd parochiehuis in Reusel op te richten. De kerk was niet groot genoeg en er moest een ruimte komen waarin de meeste inwoners zich thuis voelden. Kapelaan Peer Verhoeven kreeg van de pastoor de gelegenheid om hier zijn schouders onder te zetten. Onder zijn bezielende inspiratie kon dat parochiehuis, zoals ze het toen nog noemden, op 13 januari 1962 na heel veel inspanningen van de kapelaan en inwoners van Reusel zelf, geopend worden. Het werd een feest dat tot ver buiten Reusel de aandacht trok. Kapelaan Peer Verhoeven had ter gelegenheid van de opening een gelegenhedskoor samengesteld. Ook het Reusels Gemengd Koor maakte daar deel van uit. Samen met harmonie Concordia en Het Kempisch Orkest werden in De Kempen optredens verzorgd. Het was dan ook logisch dat dit koor de Kei muzikaal mocht openen. Het koor ondervond toen al dat De Kei in Reusel een prima zaal was in vergelijking met andere zaaltjes hier in de omgeving. De Kei was erg luxe. In De Kei stond je op een echt podium terwijl je in andere zalen uit moest kijken om niet door de planken en balken heen te zakken. De Kei in die tijd was een unicum in de verre omstreken. Je moest er voor naar de stad om zo'n mooi en modern gebouw te kunnen vinden.

Samen met Frater Evidius stond Peer Verhoeven ook aan de wieg van een aantal kinderoperettes die opgevoerd werden. In mei 1962, dus slechts een paar maanden na de grandioze opening van De Kei, werd de operette Waldemar en Repelsteeltje opgevoerd. En toen pastoor Van

Huwelijk op 17 februari 1960.

Operette Waldemar en Repelsteeltje.

Adjutant Rien bij Prins Harry.

Mierop zijn 40-jarig priesterfeest vierde kwamen Frater Evidius en Peer Verhoeven met de operette Pepi en de herdersjongen. Bij beide operettes speelden Peer Verhoeven en Rien de hoofdrollen. Er deden daarnaast ook nog ruim 100 kinderen aan mee. Voor de Reuselse inwoners was dit een ongekend fenomeen waarover nog lang is gesproken. Toen Peer Verhoeven Reusel verliet was dat een flinke aderslating. Maar de kiem voor een belangrijk cultureel gebeuren was gelegd. Tot op de dag van vandaag plukken de inwoners er nog hun vruchten van.

Rien is tot op de dag van vandaag nog steeds lid van het Reusels Gemengd Koor. Hij heeft er in de loop der jaren veel successen mee gekend.

Verenigingsman

Naast de vele uren die hij als lid en als bestuurslid in het Reuselse Gemengd Koor heeft gestoken vond Rien ook nog tijd om zich met andere

Een tevreden stel.

verenigingen en taken bezig te houden. Bij de voornoemde opening van De Kei was hij ook betrokken bij het schimmenspel over de gloeiige van de hand van Jaon Jansen. De spelers liepen tussen een lamp en een laken door zodat het publiek alleen de schimmen zag. Hij moest daarin pastoor van Mierop nadoen. Dat vond hij niet zo moeilijk. Gewoon een vinger aan de neus houden en dan je hoofd achterover gooien. In 1963 was Rien adjudant van Prins Carnaval Harry Witzel. Hij weet nog wel dat hij erg boos werd op agent Kroonenburg die hen opschreef omdat ze zich na 12 uur nog in café De Palmboom bevonden. Ze hadden vergaderd hoe dat ze als carnavalsraad meer konden doen voor het sociale leven in Reusel. En dan worden opgeschreven. Belachelijk. Rien liet het proces verbaal daarom dan ook voorkomen bij het kantongerecht. Van tevoren schreef hij eerst een pittige brief naar de kantonrechter over de gang van zaken. De rechtbank sprak hen vrij. Dat heb ik Kroonenburg nog eens goed ingewreven. Gevolg: hij schreef me weer eens op omdat ik toen geen richting had aangegeven bij het afdraaien. Alweer een proces verdomme!

Jarenlang is Rien ook voorzitter geweest van buurtvereniging De Vlassert. In die hoedanigheid was hij dan ook Sinterklaas, Kerstman, Paashaas en nog enkele rollen.

Reizen

In zijn tijd dat Rien als acquisiteur werkzaam was bij de firma Wassing B.V. heeft hij veel van de wereld mogen zien. Bij hun gouden huwelijksfeest in 2010 zijn ze dan op huwelijksreis geweest naar Bonaire. Samen met José, Yvonne en Margot heeft hij daar een reuze tijd gehad. Bij het gouden huwelijks feest dat gevierd werd in Biezenmortel stonden daar opeens 3 bevriende Canadezen op de stoep. Helemaal niet aangekondigd schrokken Rien en José zich rot. In 1994 hadden ze hen voor het laatst gezien toen zij zelf in Canada op reis waren geweest. Maar Rien zou ze wel eens krijgen. Toen in 2012 een van de Canadese vrienden ook hun gouden feest vierde toen stond Rien daar onaangekondigd op de stoep. Helaas kon Jose toen niet meer mee. Het was voor Rien wel een stuk zwaarder dan 18 jaar eerder. José was er niet bij en zelf was hij ook 18 jaar ouder geworden. Maar hij had het voor geen geld willen missen.

Koen Kampioen

Dat Rien zijn muzikaal- en acteurstalent heeft doorgegeven aan zijn kroost blijkt wel uit het

feit dat zijn kleinzoon Sjors nu de hoofdrol heeft gekregen in de serie Koen Kampioen. Sjors van den Hoogen is de zoon van dochter Margot. Uit de 300 gegadigden werd hij als beste gekozen. De avonturen van Koen Kampioen zijn gebaseerd op de boeken van Fred Diks. Tijdens een presentatie kwam Rien in contact met Marco Borsato wiens zoon ook mee speelt in de Tv serie. Natuurlijk is het noodzakelijk dat je als hoofdrolspeler wel een beetje moet kunnen voetballen in een voetbalserie. Dat hij daar ook talent voor heeft blijkt wel omdat hij nu bij de jeugd van voetbalclub Vitesse uit Arnhem speelt. Op de vraag van opa Rien wat hij nu het liefste wilde worden, acteur of profvoetballer antwoordde hij: Ik word toch liever profvoetballer.

Anno 2010

De laatste jaren komen er naast nog heel veel fijne zaken ook mindere dingen op ieders pad. Dat maakt Rien ook mee. Zijn vrouw José maakt een vervelende proces mee met haar ziekte. Ook zoon Lex, die al ruim 40 jaar op Severinus in Veldhoven woont, heeft het moeilijk. Die wordt volgend jaar 50. Maar zijn motortje is bijna op en zijn kaarsje is aan het opbranden. Ondanks die

tegenslagen zal Rien blijven zwaaien en roepen als je hem tegen komt. Hij is en blijft een rasoptimist. Of hij nog lang in de Vlassert blijft wonen is nog de vraag. Kleiner wonen heeft ook wel voordelen. "Maar we zullen wel zien", zegt hij zelf.

Sjors als Koen Kampioen.

Gezinsfoto februari 2010.

